

door Herman Michiel
27 mei 2021

Als de EU één kneep beet heeft om zich als grootmacht voor te doen, dan is het de beoefening van de selectieve verontwaardiging. “Wat er gisteren gebeurde, is een internationaal schandaal”, zei EU-‘president’ Charles Michel, verwijzend naar de gedwongen landing van een passagiersvliegtuig in de Wit-Russische hoofdstad Minsk en de arrestatie van Roman Protasevich, journalist en tegenstander van de Wit-Russische president Loekasjenko. Charles Michel heeft gelijk, dit is een absoluut verwerpelijk manoeuvre door een verwerpelijk regime. Alleen: als vertegenwoordiger van de Europese Unie klinken de woorden van Michel even hol als wanneer de Noord-Koreaanse leider Kim Jong-un de zware gevangenisstraffen van de Catalaanse independentistas zou veroordelen, of Netanyahu de Russische bezetting van de Krim. Niet de beschuldigingen op zich moeten in twijfel getrokken worden, maar de geloofwaardigheid en de bedoelingen van de Europese verontwaardiging daarover.

Zo noemde Michel de gedwongen landing in Minsk een incident ‘zonder voorgaande’. Het geheugen van de Europese ‘president’ is blijkbaar zeer kort, want in juli 2013 werd het vliegtuig dat de Boliviaanse president Evo Morales vanuit Moskou terug naar zijn land bracht gedwongen te landen in Wenen, nadat Frankrijk, Italië, Spanje en Portugal hun luchtruim gesloten hadden, volgens alle evidentie op vraag van Washington. Ironie van de geschiedenis: de Amerikaanse inlichtingendiensten dachten dat er aan boord een ... storende nieuwsbron zat, namelijk Edward Snowden, die heel wat vieze zaakjes (of beter: zaken) over de Amerikaanse politiek naar buiten had gebracht, en naar men vermoedde in Boliviaïë asiel zou krijgen. Dat was niet het geval, maar de [noodgedwongen tussenlanding in Wenen](#) en de inspectie aldaar des te meer. Juli 2013, toen zat niet Trump, maar Obama aan het roer in Washington...

Maar ook dit Weense ‘incident’ was niet zonder voorgaande. Het siert de [Washington Post](#) dat ze vandaag ook de volgende episode in herinnering brengt. In oktober 1985 onderschepten vier Amerikaanse F14-gevechtsvliegtuigen een chartervlucht van Egypte naar Tunesië, en dwongen het te landen op Sicilië. Aan boord bevonden zich vier leden van het Palestijns Bevrijdingsfront. Dat was natuurlijk een operatie onder Atlantische vrienden, waarvan alle sporen uit het Europees geheugen zijn gewist...

Een veel recenter feit, dat onze media zich ook al niet meer herinneren, is dat de Europese Unie zoete broodjes bakt met het regime in Minsk, als het tenminste goed uitkomt. Nog verleden jaar schonk de EU [15 onbemande bewakingsvliegtuigjes](#) (*surveillance drones*) aan Loekasjenko’s politie. Dit was in het kader van het Europees ‘nabuurprogramma’, en men hoopt dat ze daarmee beter de grenzen kunnen bewaken om ongewenste toegang tot Fort Europa te vermijden. Brussel gaat er natuurlijk van uit dat Minsk dit gulle gebaar niet misbruikt om er antiregeringsbetogingen mee te surveilleren.

De gedwongen landing in Minsk werd ook omschreven als ‘staatsterrorisme’, en men kan niet ontkennen dat het Loekasjenko-regime de hefbomen van de staatsmacht bespeelt om zich in stand te houden. Maar hoe moet men dan de acties van een regime bestempelen dat niet een vliegtuig dwingt

te landen, maar tientallen straaljagers de lucht in stuurt om 2 miljoen mensen die gevangen gehouden worden op 350 km² vanuit de lucht te terroriseren, ziekenhuizen, scholen, redactielokalen en duizenden woningen te vernietigen? Dat er geen Europese topontmoeting aan gewijd werd kan niet aan het slechte geheugen van de Brusselse autoriteiten liggen, want deze feiten speelden zich de voorbije dagen af; voor wie het niet merkte: in Gaza, door de Israëliische staat. Als de term 'staatsterrorisme' een betekenis heeft, dan is het in de eerste plaats hier, met de verzwarende omstandigheid dat het permanente Westerse gedoogbeleid (en in het geval van de Verenigde Staten: actieve steun) een van de belangrijkste obstakels is voor de wereldvrede. Is het niet kras dat nog maar één EU-lidstaat, Ierland, de Israëliische nederzettingenpolitiek als 'annexatie' bestempeld heeft, en dat pas [sinds gisteren?](#)

Verontwaardiging was er ook niet toen bleek dat minstens één Europese lidstaat (Polen) steun verleende aan de Amerikaanse inlichtingendienst CIA om verdachten op geheime plaatsen gevangen te houden en te [folteren](#). En de dag dat de EU sancties oplegt aan de Verenigde Staten omdat ze, tegen alle principes van de rechtsstaat, mensen gedurende 20 jaar gevangen houden zonder enige beschuldiging en onder de inhumane omstandigheden van Guantánamo, op die dag zal ik me hullen in de Europese vlag en de Ode an die Freude aanheffen.

Redenen tot verontwaardiging zijn er in de wereldpolitiek genoeg, maar misschien is de selectiviteit ervan nog wel een van de grootste.

Hits: 245

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)